

Súd: Okresný súd Trnava
Spisová značka: 21Csp/38/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2118202339
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 03. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Vozárová
ECLI: ECLI:SK:OSTT:2019:2118202339.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trnava sudkyňou JUDr. Monikou Vozárovou v právnej veci žalobcu: A. O., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom J. L. XXXX/XX, P., zastúpený: Mgr. Stanislava Tichá, advokát, Zakvášov 1519/55, Považská Bystrica proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., IČO: 35 792 752, Pribinova 25, 824 96 Bratislava, zastúpená: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., IČO: 47 233 516, Kubániho 16, 811 04 Bratislava, o zaplatenie 2.091,29 Eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 2.091,29 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 2.091,29 eur od 16.8.2018 do zaplatenia, do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

II. Vo zvyšnej časti sa žaloba zamieta.

III. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou zo dňa 05.03.2018, doručenu súdu dňa 12.03.2018, domáhal vydania rozhodnutia, ktorým súd uloží žalovanému povinnosť zaplatiť mu sumu 2.091,29 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 2.091,29 eur od 12.12.2017 do zaplatenia a nahradiť trovy konania. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že žalobca ako dlžník - spotrebiteľ požiadaval žalovaného ako veriteľa - dodávateľa o poskytnutie spotrebiteľského úveru. Žalovaný mu predložil na podpis formulár s názvom Žiadosť o poskytnutie úveru/Zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX (ďalej len „Žiadosť/Zmluva“), ktorý vyplnil finančný agent žalovaného a žalobca ho dňa 11.4.2013 podpísal s niektorými nasledovnými podmienkami úveru: poskytnutá čiastka (úverový limit) 1.500 EUR, splatnosť úveru 42 mesiacov, mesačná splátka vrátane úrokov 80,37 EUR, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť 3.375,54 EUR, predpokladaná RPMN za úver 70,01 %, ročná úroková sadzba úveru 70,01 %, priemerná RPMN za úver 47,29 %, poskytnutá čiastka revolvingu 790,84 EUR. Žalovaný následne schválil žalobcovi revolvingový úver (bod 6. Žiadosti/Zmluvy) a podpísal Žiadosť/Zmluvu s niektorými nasledovnými podmienkami úveru: poskytnutá čiastka (úverový limit) 1.500 EUR, splatnosť úveru 42 mesiacov, mesačná splátka vrátane úrokov 80,37 EUR, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť 3.375,54 EUR, RPMN za úver 69,53 %, ročná úroková sadzba úveru 70,01 %, priemerná RPMN za úver vo výške 47,29 %, poskytnutá čiastka revolvingu 790,84 EUR, ročná úroková sadzba úrokov z omeškania 5,75 %. Súčasťou Žiadosti/Zmluvy bol aj bod 8., ktorý obsahuje Dohodu o poskytnutí služby, na základe ktorého sa veriteľ zaviazal poskytnúť dlžníkovi na jeho žiadosť a po splnení podmienok „službu“ spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch splátok úveru, pričom dlžník sa zaviazal zaplatiť za túto „službu“ veriteľovi odplatu vo výške 215,75 EUR (podľa oznámenia o schválení úveru 215,75 EUR), splatnú v deň uzavretia tejto dohody, pričom (bod 8.4.) zároveň obsahuje dohodu o započítaní vzájomných pohľadávok dlžníka a veriteľa -pohľadávky na poskytnutie úveru a pohľadávky

na zaplatenie poplatku za „službu“. Obdobne bod 8 obsahuje Dohodu o poskytnutí služby aj vo vzťahu k revolvingovému úveru. Bod 7. Žiadosti/Zmluvy obsahuje dohodu, že dlžník s veriteľom v ďalšom odkazujú na úpravu obsiahnutú v zmluvných dojednaniach o revolvingovom úvere na zadnej strane Žiadosti/Zmluvy, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou Žiadosti/Zmluvy s tým, že sa s nimi oboznámili a nemajú k nim žiadne výhrady a zaväzujú sa ich dodržiavať (obe strany). Je nepochybné, že uzatvorená úverová zmluva je spotrebiteľskou zmluvou v zmysle a podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a zároveň zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle a podľa zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, v znení účinnom ku dňu ich uzatvorenia (ďalej len „Zákon o spotrebiteľských úveroch“). Zákon o spotrebiteľských úveroch v § 9 ods. 2 upravuje tzv. obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pričom každá takáto zmluva musí obsahovať aj údaje podľa písm. f), g), i), k), 1). Z obsahu doloženého formulára úverovej zmluvy predloženej žalobcovi na podpis žalovaným je zrejmé, že vo vzťahu k obligatónym náležitostiam zmluvy o spotrebiteľskom úvere, táto má aj nasledovné nedostatky: V úverovej zmluve absentuje údaj o konečnej splatnosti úveru; tento údaj musí byť v zmluve výslovne uvedený, nemožno ho vyvodzovať z ďalších zmluvných náležitostí (napr. z počtu splátok úveru a podobne). V úverovej zmluve absentuje výška splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, nakoľko nie je v zmluve výslovne rozpísané, v akej časti zo sumy splátky je splátka istiny, v akej splátka úroku a v akej výške splátka prípadných poplatkov. V zmluve tiež absentuje údaj o splatnosti jednotlivých splátok zahŕňajúc prvú a poslednú splátku. V úverovej zmluve absentuje údaj o presnej výške úveru, ako povinnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Na základe úverovej zmluvy sa žalovaný zaviazal, že poskytne žalobcovi úver vo výške 1.500 EUR (tak ako bola koncipovaná žiadosť (bod 5) a vyplnený bod 6 (odpoveď)). Žalovaný však skutočne vyplatil žalobcovi len sumu 1.284,25 EUR, čo odôvodnil tým, že ku dňu poskytnutia úveru podľa úverovej zmluvy bol splatný poplatok za poskytnutie „služby“ podľa bodu 8 Žiadosti/Zmluvy, vo výške 215,75 EUR, ktorý si žalovaný započítal oproti úveru žalobcu. Žalobca má za to, že dohoda obsiahnutá v bode 8 Žiadosti/Zmluvy je neprijateľnou podmienkou (v zmysle § 53 ods. 1 Obč. zákonníka), nakoľko vyjadruje finančný záväzok spotrebiteľa za plnenie, ktoré mu reálne nie je dodané, resp. nemusí byť nikdy dodané a ktoré slúži v skutočnosti len záujmom žalovaného ako dodávateľa. Žalovaný formulovaním danej zmluvnej podmienky zneužil svoje postavenie v neprospech žalobcu. Žalovaný sa úpravou bodu 8 Žiadosti/Zmluvy snažil len navodiť situáciu, že bod 8. predstavuje službu v prospech žalobcu a že ide o skutočné plnenie, za ktoré mu prináleží odplata a zakrýva tým podstatu, že nikdy nemal záujem poskytnúť úver v dohodnutej výške, ale snažil sa nájsť zmluvne nedovolené prostriedky k tomu, aby mohol účtovať žalobcovi skryté poplatky za poskytnutie úveru. Rovnako tak aj dohodu, súhlas so započítaním, obsiahnutú v bode 10. Zmluvných dojednaní Zmluvy o revolvingovom úvere, ktoré boli prílohou Žiadosti/Zmluvy, možno považovať za neprijateľnú zmluvnú podmienku, nakoľko tá odporuje ratio legis inštitútu úveru tým, že žalovaný poskytuje žalobcovi nižší úver, ako bolo dojednané. V Žiadosti/Zmluve je nesúlad ohľadne výšky, RPMN, nakoľko údaj o výške RPMN úveru uvedený v bode 5 Žiadosti/Zmluvy (70,01 %), ktorá je návrhom na uzatvorenie zmluvy, nie je v súlade s údajom o výške RPMN úveru uvedený v akceptácii návrhu v bode 6 Žiadosti/Zmluvy (69,53 %). Vychádzajúc z podmienok uvedených v § 5 Zákona o spotrebiteľských úveroch v spojení s § 44 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka je potrebné považovať ustanovenia úverovej zmluvy v časti RPMN za neplatné. Prijatie návrhu na uzavretie úverovej zmluvy žalobcom, urobené úkonmi žalovaného (vyplnením bodu 6 žiadosti o poskytnutie úveru, vyhotovením listu a odoslaním listu - oznámenia v zmysle bodu 2.2. zmluvných dojednaní) obsahoval zmenu v údajoch o výške RPMN. Takýto písomný prejav, ak sa zmenila výška RPMN, bolo potrebné považovať za nový návrh v časti, ktorá sa týkala tejto zmeny. Zo strany žalobcu však nebol urobený žiadny ďalší písomný úkon, z ktorého by nepochybne vyplývalo, že RPMN akceptoval. Z uvedeného vyplýva, že výška RPMN je iná v návrhu ako je v akceptácii. Z hľadiska zmluvného práva je irelevantné, či takáto zmena je pre spotrebiteľa výhodná alebo nevýhodná, podstatná je skutočnosť, že návrh nebol prijatý bezvýhradne. Je preto potrebné aplikovať § 44 ods. 2 prvá veta Občianskeho zákonníka podľa ktorého, prijatie návrhu, ktoré obsahuje dodatky, výhrady, obmedzenia alebo iné zmeny, je odmietnutím návrhu a považuje sa za nový návrh. Výška RPMN bola uvedená v bode 6 odchyľne ako v návrhu (žiadosti) o uzavretie úverovej zmluvy (bod 5) a preto neobstojí ani možná aplikácia druhej vety § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Nesprávny výpočet výšky RPMN a to ako v bode 5 (70,01 %) a tiež v bode 6 (69,53 %) Žiadosti/Zmluvy, nakoľko žalovaný pri výpočte RPMN nevychádzal zo skutočnej výšky poskytnutých peňažných prostriedkov, pretože len takúto sumu možno považovať za úver, pričom táto by výrazne prevyšovala RPMN uvedenú v bode 5 a v bode 6 a predstavuje v skutočnosti 92,98 %. Nesprávny výpočet RPMN vyplýva tiež z toho, že výška ročnej úrokovej sadzby (miery) úveru je vyššia, ako výška RPMN, pritom ročná percentuálna miera nákladov predstavuje celkové náklady spotrebiteľa vrátane úrokov a poplatkov. Z toho je teda zrejmé, že výška RPMN nemôže byť nikdy nižšia ako výška úrokovej sadzby, v ideálnom prípade by sa

hodnota RPMN mohla rovnať hodnote úrokovej miery, ale tento údaj o RPMN obsahuje aj možné iné poplatky okrem úrokov a preto je spravidla vyššia ako je len úroková miera v danej zmluve. Neprimeraná výška odplaty (úrokovej sadzby) za poskytnutie úveru, ktorá je 70,01 %, podstatne prevyšuje odplatu stanovenú v ustanovení § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka vychádzajúc zo skutočnosti, že vo všeobecnosti súdy za podstatné prevýšenie odplaty v zmysle uvedeného, považujú jej prevýšenie o viac ako 20 %. Podľa priemernej úrokovej štatistiky zverejnenej na internetovej stránke Národnej banky Slovenska (<https://www.nbs.sk/sk/stal:isticke-udaje/financne-trhy/urokove-sadzby>) predstavovali úroky slovenských bánk z nových obchodov v roku 2013 pre spotrebiteľské úvery s dobou splatnosti od 1 do 5 rokov 11,16 % p.a. Žalobca poukázal na § 11 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch. Vzhľadom na nedostatky Zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX a aj absenciu niektorých náležitostí spotrebiteľskej zmluvy, je úver poskytnutý žalovaným žalobcovi na základe tejto úverovej zmluvy bezúročný a bezpoplatkov. Žalobca v prílohe tohto podania predkladá súdu listiny, z ktorých je zrejmé, že z vyplateného úveru vo výške 1.284,25 EUR, poskytnutého mu na základe Zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zaplatil za obdobie do 11.12.2017 sumu vo výške 3.375,54 EUR ako je zrejmé z dokladu vystaveného samotným žalovaným, ktorá je vyššia než bola suma poskytnutého úveru bez úrokov a poplatkov. Rozdiel predstavuje sumu 2.091,29 EUR. Dôvod vzniku bezdôvodného obohatenia v tomto prípade je najmä plnenie bez právneho dôvodu. Vzhľadom na to, že úver poskytnutý žalovaným žalobcovi pre nedostatky uvedené vyššie, je potrebné považovať za bezúročný a bezpoplatkov bol žalobca žalovanému povinný zaplatiť (vrátiť) len to, čo od neho skutočne dostal. Nakoľko žalobca zaplatil žalovanému viac netušiac, že tak pre bezúročnosť a bezpoplatnosť úveru nie je povinný urobiť, žalovaný sa na úkor žalobcu bezdôvodne obohatil, nakoľko od neho prijal plnenia bez právneho dôvodu. Ďalším dôvodom vzniku bezdôvodného obohatenia je aj plnenie odplaty z neplatného právneho úkonu, ktorým je v tomto prípade dohoda o poskytnutí „služby“ obsiahnutá v bode 8 Žiadosti/Zmluvy. Neprijateľná zmluvná podmienka je neplatná ex tunc (od začiatku), čo znamená, že nemohla byť relevantným dôvodom plnenia. Žalobcovi nebola nikdy vyplatená suma úveru tak, ako bola dohodnutá, ale v nižšej výške po započítaní odplaty z dohody o poskytnutí „služby“, ktorá bola ale neexistujúcou pohľadávkou žalovaného. Žalovaný sa teda mohol na úkor žalobcu neoprávnené obohatiť vo výške započítania, ak by sa za výšku úveru považovala suma uvedená v zmluve a nie skutočne vyplatená. Žalobca si uplatňuje aj úrok z omeškania vo výške 5 % ročne z dlžnej sumy od dňa nasledujúceho po poslednej platbe, ktorú uhradil žalovanému, teda od 12.12.2017. Žalobca ako dôkazy označil a predložil výpis z Obchodného registra žalovaného, Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 17.04.2013, Zmluvné dojednania Zmluvy o revolvingovom úvere spoločnosti PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., Oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi - zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, Oznámenie zo dňa 19.02.2018, Kartu klienta č.l. 10, kalkulačku RPMN, priemerné úrokové miery z úverov.

2. Súd vo veci vydal platobný rozkaz č.k. 21Csp/38/2018-15 zo dňa 26.07.2018, proti ktorému podal žalovaný včas odpor s odôvodnením.

3. Žalovaný v odpore proti platobnému rozkazu uviedol, že žalobu žiada ako nedôvodnú zamietnuť. Žalovaný popiera tvrdenia žalobcu o absencii termínu konečnej splatnosti úveru. Zmluva o úvere je tvorená ustanoveniami nachádzajúcimi sa nielen v listine označenej ako Žiadosť o poskytnutie spotrebiteľského úveru revolvingového typu/Zmluva o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu č. XXXXXXXXXXXX, ale aj zmluvnými dojednaniami. Obsah Zmluvy tvoria zmluvné dojednania, ktoré sú v zmysle článku 7. a článku 13. Zmluvy jej neoddeliteľnou súčasťou, ako aj prílohy tvoriace súčasť zmluvy o RÚ uvedené v článku 7. zmluvných dojednaní. Z ustanovenia článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní vyplýva deň splatnosti poslednej splátky úveru, resp. revolvingu podľa posledného splátkového kalendára je dňom konečnej splatnosti úveru. Žalovaný poukazuje na odôvodnenie rozsudku Krajského súdu v Prešove, č.k. 13Co/111/2014 - 166. Termín konečnej splatnosti úveru sú riadne uvedené a je splnená zákonná požiadavka. Vzhľadom k uvedeným skutočnostiam termín konečnej splatnosti vyplýva z Oznámenia o schválení úveru, zaslanom dlžníkovi. Predmetné oznámenie zároveň obsahuje aj údaj o dátume splatnosti prvej splátky. Zákonný pojem „termín konečnej splatnosti“ nie je pritom požiadavkou na uvedenie presného dátumu, pretože v takom prípade by zákonodarca použil spojenie „dátum“ (tak ako napríklad uvádza pri náležitosti týkajúcej sa spotrebiteľa - „dátum narodenia“, alebo v § 10 ods. 2 písm. b), „dátumy čerpania“, ods. 2 písmeno c) „údaj o zostatku z predchádzajúceho výpisu a jeho dátume“ či ods. 2 písm. d) uvedeného ustanovenia „dátume a výške splátok“). Zo zákona je zrejmé, že pojem „termín“ a pojem „dátum“ nie sú používané ako synonymá v zákone, ale sa pre odlišné situácie, v ktorých sa má uviesť dátum a kedy termín. Logickým dôsledkom a prepojením tohto záveru s náležitosťou

„termín konečnej splatnosti“ je to, že postačuje také uvedenie údajov, ktoré termín konečnej splatnosti umožňuje identifikovať na základe v zmluve uvedených údajov. Dátum splatnosti poslednej splátky je taktiež explicitne vyjadrený v Oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi zo dňa 17.04.2013, pričom týmto dátumom je deň 19.10.2016. Zmluva o revolvingovom úvere číslo XXXXXXXXXXXX obsahuje určenie „termínu konečnej splatnosti“ viacerými spôsobmi, a to - určením podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacov a počtu mesačných splátok, - spôsobom vyplývajúcim z článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní, v zmysle ktorých dátum splatnosti poslednej splátky uvedený v oznámení o schválení úveru je zároveň termínom konečnej splatnosti, - explicitným vyjadrením presného dátumu v Oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi zo dňa 17.04.2013. Záver súdu spájajúci bezúročnosť úveru s neuvedením termínu konečnej splatnosti odporuje tiež smernici 2008/48/ES. Ani neuvedenie termínu konečnej splatnosti by nemohlo viesť k záveru o bezúročnosti úveru, pretože nie je v zmysle uvedené spôsobilé spochybníť možnosť, aby dlžník posúdil rozsah svojho záväzku v zmysle zmluvy. Závery označeného rozhodnutia Súdneho dvora EÚ potvrdzuje aj zmena právnej úpravy v zákone č. 129/2010 Z.z., ktorá bola Národnou radou SR schválená dňa 12.10. 2017. Zákonom, ktorý sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z.z. a ďalšie právne predpisy (medzi nimi aj zákon č. 129/2010 Z.z.) bolo schválené o. i. aj to, že (bod 32) „V § 9 ods. 2 písm. d) sa vypúšťajú slová „a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“. Dôvodom prijatia úpravy bolo zosúladenie zákona č. 129/2010 Z.z. so smernicou 2008/48/ES. Žalovaný popiera tvrdenia žalobcu o absencii výšky splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. vyžaduje uvádzanie spôsobu započítania splátky na úver, istinu a úroky len v prípade, ak sa splátky priraďujú k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. O takýto typ úveru a prípad v zmluvnom vzťahu medzi sporovými stranami nejde. Pokiaľ ide o členenie jednotlivých splátok, výklad podávaný žalobcom neobstojí a je založený na formalistickom prístupe pri výklade právnej normy. Účelom právnej úpravy uvádzania splátky v spotrebiteľskej úverovej zmluve je to, aby bol spotrebiteľ informovaný o svojej povinnosti. Ak by zákonodarca sledoval, že zmluva má obsahovať rozpis splátky na časť istina, úrok a vo vzťahu ku každej zložke by bolo nutné uvádzať termín splatnosti či počet splátok, potom zákonná úprava práva spotrebiteľa vyžadovať si tzv. amortizačnú tabuľku by teda nemala žiadny význam, keďže takáto amortizačná tabuľka by už bola súčasťou zmluvy. To znamená, že zákonodarca by zbytočne konštruoval právo spotrebiteľa požadovať amortizačnú tabuľku, ak by tá už musela byť uvedená v zmluve (pri výklade § 9 ods. 2 písm. k), aký zaujal súd prvej inštancie). Pri zachovaní princípu racionality zákonodarcu je preto na mieste tvrdiť, že zákonodarca neuvažoval nad tým, aby právo na amortizačnú tabuľku konštruoval duplicitne. Pri zavedení § 9 ods. 5 zjavne bolo sledované právo spotrebiteľa podľa článku 10 ods. 2 písmeno i) smernice. Tzv. rozčleňovanie splátky je teda výklad založený na nesprávnom výklade zákona. Znenie zákona č. 129/2010 Z.z. síce je nepresným prevzatím smernice 2008/48/ES, to však súd nezbavuje povinnosti pri výklade vnútroštátnej normy prihliadať na základe nepriameho účinku na také ustanovenia úniijného práva, ktoré sú do príslušnej vnútroštátnej normy prevzaté. Výsledok sledovaný smernicou je povinný pri rozhodovaní zabezpečiť aj súd členského štátu. Žalovaný popiera tvrdenia žalobcu o neuvedení presného údaju o výške úveru, založené na porovnávaní požadovanej a poskytnutej sumy úveru uvedenej v zmluve a vyplatenej čiastke. Ak by malo platiť tvrdenie žalobcu, potom v prípade refinančných úverov či úverov použitých na úhradu ceny tovaru alebo služby (kedy na účet spotrebiteľa sa neposkytuje žiadna suma) by v zmysle tvrdení žalobcu nedochádzalo k poskytnutiu úveru, výška úveru by bola nula eur a teda v konečnom dôsledku by spotrebiteľ získaval plnenie, ktoré formálne je uhradené z úveru, ale žiadny úver by nedostal a teda by nemal mať ani záväzok ho vrátiť. Samotný zákon č. 129/2010 Z.z. ako spôsoby (formy) poskytnutia spotrebiteľského úveru predpokladá pripúšťa prevod na platobný účet spotrebiteľa, prevod na účty iného veriteľa, započítanie na úhradu iných záväzkov spotrebiteľa, alebo poštovú poukážku. Tvrdenie žalobcu o výške úveru preto odporuje zákonu č. 129/2010 Z.z., v ktorom sa v § 2 písm. l) uvádza, že ide o súčet všetkých finančných prostriedkov poskytnutých na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Pojem „poskytnutie“ je chápaný širšie, ako to tvrdí žalobca. Zákon teda formu poskytnutia úveru tak, že sa poskytuje v rámci kompenzácie pohľadávok nezakazoval (pritom od 23.12.2015 už výslovne vymedzil, že úver môže byť poskytnutý len kartou, bezhotovostne alebo v prospech poskytovateľa úveru, čo opätovne potvrdilo vyššie uvedené, a teda aj oprávnenosť postupu započítania - suma 215,75 Eur bola započítaná ako výška poplatku za uzatvorenie Dohody o poskytnutí služby oproti výške poskytnutého úveru). Žalovaný vyššie uvedenou argumentáciou napáda tvrdenia žalobcu, kedy sa berie výška úveru ako výsledná suma poskytnutých finančných prostriedkov. To, že žalobcovi bola na účet poukázaná nižšia suma, ako je uvedené v zmluve, nie je spôsobené tým, že by mu bol poskytnutý nižší úver, ako bol dohodnutý a ako vyplýva z uzavretej zmluvy o revolvingovom úvere, ale skutočnosťou, že zmluvné strany sa dohodli na započítaní odplaty za možnosť odkladu splátok - táto

skutočnosť vyplýva zo samotného obsahu zmluvy. Žalovaný popiera tvrdenia žalobcu o nesúlade výšky RPMN. Rozdiel medzi uvedenými časťami je pritom v údají o RPMN. Samotný údaj RPMN sa dohodnúť objektívne nedá, pričom táto skutočnosť vyplýva v prvom rade z právnej úpravy a tiež aj zo súdnej praxe. Zákon č. 129/2010 Z.z. a ani iný právny predpis neurčujú, že údaj o „RPMN“ bude dohodnutý. Ak súd prvej inštancie uviedol, že tento údaj medzi stranami dohodnutý nebol, potom by v prvom rade mal zdôvodniť že tento údaj sa dá dohodnúť. Ak má byť údaj o RPMN určený tak, že je vypočítaný na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy, potom to znamená, že pri jeho určení sa vychádza z údajov jestvujúcich v danom čase. Medzi tieto údaje (viď príloha č. 2 k zákonu č. 129/2010 Z.z.) patrí aj dátum prvého čerpania úveru (ktorý je známy v čase uzatvorenia zmluvy, nie v čase kedy sa podáva žiadosť o poskytnutie úveru). Zákonná úprava určenia RPMN teda nielen svojím textom (v podobe spojenia „vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere“), ale aj spôsobom jeho určenia (viď údaje, ktoré sú rozhodujúce pre určenie RPMN) vychádza z toho, že nejde o údaj dohodnutý, ale určený presne stanoveným spôsobom. Ak by žalovaný neurčil údaj RPMN schváleného úveru či revolvingu postupom podľa zákona č. 129/2010 Z.z., teda by tento údaj neurčil výpočtom podľa vzorca stanoveného zákonom v čase uzatvorenia zmluvy, ale by uviedol hodnotu zhodnú s „predpokladanou RPMN“ uvedenou v bode 5 každej zmluvy, potom by porušil zákona č. 129/2010 Z.z. Porušenie by práve vyplývalo z toho, že by uviedol rovnakú RPMN ako údajne „navrhol“ žalobca v oboch zmluvných vzťahoch. Pretože v takom prípade by takto určená RPMN nebola vypočítanou podľa zákona č. 129/2010 Z.z. Údaj o RPMN sa počíta podľa zákonného matematického vzorca tvoriaceho prílohu k zákonu č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, do ktorého je okrem iných údajov premietnutý aj údaj o ročnej úrokovej sadzbe. Výpočet RPMN nevychádza zo sumy pripísanej na účet žalobcu, ale zo sumy poskytnutej žalobcovi, ktorou je suma 840 Eur. Na účely preukázania správnosti výpočtu RPMN prikladá žalovaný rozpis vzorca RPMN pre žalobcu. Žalovaný preto popiera tvrdenia žalobcu o nesprávnom určení RPMN, pretože tvrdenie žalobcu je založené na nesprávnom výklade zákona, nesprávnom ustálení pojmu „úver“ a z toho plynúce nesprávne tvrdenie o výpočte RPMN. To, že žalovanému bola na účet poukázaná nižšia suma, ako je uvedené v zmluve, nie je spôsobené tým, že by mu bol poskytnutý nižší úver, ako bol dohodnutý, ale skutočnosťou, že zmluvné strany sa dohodli na započítaní odplaty za prevzatie záväzku podľa dohody o poskytnutí služby. Dohoda o poskytnutí služby je osobitne podpisovaná. Dlužník podpísaním tlačiva Žiadosti/Zmluvy nepristupuje a neuzatvára automaticky Dohodu o poskytnutí služby. To, že uzatvorenie Dohody o poskytnutí služby je samostatné, napokon zdôrazňuje aj osobitné, individuálne rozlíšenie Dohody od ostatného obsahu Zmluvy o RÚ. Na základe uvedeného žalobca tvrdí, že dohoda o poskytnutí služby je individuálnym dojednaním v zmysle § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Žalovaný popiera tvrdenia žalobcu o neprimeranosti výšky odplaty, nakoľko táto je v súlade s právnou úpravou zohľadňujúcou priemernú odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu. Výška odplaty za úver poskytnutý na základe spotrebiteľskej zmluvy s poradovými číslami bola upravená v zmysle ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka. V zákone bolo teda výslovne určené, že pri porovnávaní sa má zobrať nielen hodnota obvyklej odplaty, ale aj spôsob a miera zabezpečenia záväzku, objem poskytnutých prostriedkov a lehota splatnosti. Žalobca toto vôbec nerešpektuje, rovnako ako fakt, kedy aplikáciu ním označeného ustanovenia vylučuje práve hore citované ustanovenia podľa § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka. Porovnávanie s údajmi bánk je samo o sebe nesprávne - banka si svoj „zisk“ účtovala v danom období aj za vedenie úverového účtu, spracovanie platieb a pod., čiže úrok nebol pre ňu jediný výnos za požičanie peňazí, ale bol tam celý rad ďalších položiek, ktoré musel dlžník zo spotrebiteľského vzťahu platiť. Za podstatné prevýšenie sa pritom považuje také, ktoré je viac ako o 25 %. Priemerná výška odplaty v danom období bola 47,29% a táto nebola v Zmluve podstatným spôsobom prevýšená. Žalovaný vznáša námietku premlčania uplatneného nároku, a to v časti sumy 223,83 Eur, ktorá z čiastky zahrnutej do žalovanej sumy bola vykonaná viac ako tri roky pred podaním žaloby na súd. Žalovaný namieta uplatňovanie úroku z omeškania, nakoľko žalobca neosvedčil žiadnu skutočnosť, pri ktorej nárok na úrok z omeškania vzniká. Žalovaný ako dôkazy označil a predložil Prehľad platieb žalobcu, súhrnné informácie o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 4. štvrtrok 2012, rozpis vzorca pre výpočet RPMN k zmluve č. 8500023952.

4. Žalobca v replike uviedol, že žalovaný vo svojom odpore tvrdí, že došlo k uzatvoreniu zmluvy v písomnej podobe aj napriek odlišnostiam vo výške RPMN uvedenej v bode 5. a 6. Žiadosti o poskytnutie úveru/Zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX a teda že nejde o zmenu návrhu na uzatvorenie zmluvy o revolvingovom úvere. Žalobca vo svojom návrhu ale netvrdí, že údaj RPMN sa určuje dohodou, ako sa mylne domnieva a tvrdí žalovaný, ale tvrdí, že v procese uzatvárania zmluvy je nesúlad medzi RPMN uvedenom v Žiadosti o poskytnutie úveru (bod 5. formuláru), ktorú tam vpísal žalovaný a v Zmluve

o revolvingovom úvere (bod 6. formulára), ktorú tam opätovne vpísal žalovaný a teda v tejto časti, výška RPMN, je Zmluva o revolvingovom úvere neplatná. Úverová zmluva je dvojstranný úkon, na základe ktorého dochádza k vzniku, zmene alebo zániku súkromno-právnych vzťahov. Zmluva vzniká na základe zhodného prejavu vôle zúčastnených osôb. Dvojstranná zmluva vzniká na základe návrhu na uzavretie zmluvy a prijatia návrhu na uzavretie zmluvy. Pokiaľ návrh na uzavretie zmluvy a jej prijatie zodpovedajú náležitostiam vyžadovaným zákonom a zodpovedajú skutočnej vôli konajúcich osôb, dochádza k platnému vzniku zmluvy. Zmluvný konsenzus účastníkov zmluvy má právotvorné účinky. Pokiaľ ide o návrh a jeho prijatie, musí ísť o vzájomné a obsahovo zhodné prejavy vôle dvoch zmluvných strán, inak platná zmluva nevznikne. V danom prípade ide o nepochybne spotrebiteľský úver, ktorého podstatnou náležitosťou je dohoda o výške RPMN (nie však v zmysle vyjednávania o výške RPMN, ako nesprávne tvrdí žalovaný, ale v zmysle akceptácie RPMN ako takej, ktorá bola určená v zmysle zákonných pravidiel jej určenia, ktoré vychádzajú z iných, konsenzuálne dohodnutých parametrov úveru). Zo zmluvy vyplýva, že výška RPMN je iná v návrhu (70,01 %) na uzavretie zmluvy, ako je v akceptácii (69,53 %). Z hľadiska zmluvného práva je irelevantné, či takáto zmena je pre spotrebiteľa výhodná alebo nevýhodná. Podstatná je skutočnosť, že návrh nebol prijatý bezvýhradne. V danom prípade teda platí ust. § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka, z ktorého vyplýva, že prijatie návrhu, ktoré obsahuje dodatky, výhrady, obmedzenia alebo iné zmeny, je odmietnutím návrhu a považuje sa za nový návrh. Nejedná sa o prípad ustanovený v bode 2.1 zmluvných dojednaní Zmluvy o revolvingovom úvere. Z tohto bodu vyplýva, že veriteľ je oprávnený po vyhodnotení údajov o dlžníkovi výšku úveru jednostranne znížiť a schváliť iné parametre požadovaného úveru. V danom prípade bola dojednaná možnosť len zníženia výšky úveru, avšak k zníženiu úveru nedošlo, došlo len k zmene RPMN. Z uvedených dôvodov dojednanie o RPMN nemožno považovať za platné zmluvné dojednanie, keďže chýba bezvýhradná akceptácia návrhu, a k zmluvnému konsenzu medzi zmluvnými stranami nedošlo. Neplatné dojednanie RPMN spôsobuje absenciu povinnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere a spotrebiteľský úver treba považovať za úver poskytnutý bez úrokov a bez poplatkov. Žalovaný minimálne od januára 2016 predkladá spotrebiteľom na podpis formulárovú zmluvu, kde RPMN je uvedená presne, nie ako predpokladaná, z toho teda vyplýva, že ak v súčasnosti žalovaný nemá problém presne určiť RPMN úveru na základe jemu dostupných údajov o úvere a jeho čerpaní, tak ani v minulosti nemohol mať tento problém a jeho tvrdenia o nedostatočnosti údajov v čase podpisu zmluvy pre určenie RPMN sú len účelové. Žalovaný vo svojom odpore tvrdí, že Zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX obsahuje všetky náležitosti v mysle § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (ZoSÚ), najmä čo do uvedenia konečnej splatnosti úveru a výšky, počtu a termínu splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Žalovaný neuviedol v úverovej zmluve termín konečnej splatnosti úveru, čo je neprijateľné z hľadiska normatívnej spotrebiteľskej ochrany. Predovšetkým predmetná formulárová zmluva neobsahovala ani rubriku s pojmom „termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“ (v bodoch 5. alebo 6.) ale len počet splátok a teda žalovaný nemôže tvrdiť, že uviedol termín konečnej splatnosti úveru, keď ani len nepoužil tento termín v zmluve. Tvrdenie žalovaného, že uviedol konečnú splatnosť úveru v oznámení o schválení úveru, čo považuje za dostatočné, nakoľko Zmluva nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument je účelovým a nesprávnym tvrdením. Pokiaľ podstatné náležitosti zmluvy obsahovalo až neskôr doručené oznámenie veriteľa o schválení úveru a toto nebolo podpísané aj dlžníkom, podľa žalobcu sa nejednalo sa o dvojstranný právny úkon a nie je možné toto oznámenie považovať za súčasť uzavretej zmluvy. Ak žalovaný tvrdí, že toto oznámenie je súčasťou zmluvy o úvere, nemožno sa s tým stotožniť, nakoľko vzniku zmluvy predchádza ponuka a až následná akceptácia znamená uzavretie zmluvy. Ak však táto akceptácia obsahuje nové podmienky, treba ju považovať za nový návrh na uzavretie zmluvy (§ 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka), pretože predstavuje nový jednostranný prejav vôle účastníka zmluvy. Oznámenie veriteľa zaslané dlžníkovi až následne po uzavretí zmluvy, treba považovať len za jednostranný prejav vôle, ktorý sa mohol stať súčasťou zmluvy až jeho akceptovaním zo strany žalobcu, nakoľko oznámenie obsahovalo v porovnaní so samotnou zmluvou odlišné údaje týkajúce sa RPMN úveru (70,01 % v zmluve, 69,53 % v oznámení), výšky revolvingu (v zmluve sa uvádzala suma 790,84 EUR, v oznámení to bolo 902,92 EUR) a aj RPMN úveru po revolvingu (63,32 % v zmluve, 70,01 % v oznámení). Nakoľko nedošlo k obsahovo zhodnému prejavu vôle v otázke výšky revolvingu a RPMN úveru po revolvingu a nový návrh nebol žalobcom prijatý v písomnej forme vyžadovanej § 4 ods. 1 ZoSÚ, potom obligatórne náležitosti zmluvy o úvere, ktoré mali byť uvedené v oznámení o schválení úveru neboli v zmluve uvedené a to ani predmetným oznámením. Vyššie uvedená situácia vyvoláva na strane spotrebiteľa neistotu vyvolanú dodávateľom, keď si tento musí vypočítavať termín konečnej splatnosti, čo prehľbuje jeho nerovné postavenie. Stanovenie obligatórnej náležitosti zmluvy znamená presné a jasné vymedzenie obsahovej informácie, nie nutnosť spotrebiteľa vyvodzovať takýto údaj (informáciu) pred podpisom zmluvy. Žalovaný (ktorý je autorom formulárovej

zmluvy) v čase uzatvárania zmluvy nepochybne pozná každú jednotlivú jej obsahovú náležitosť a teda aj termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Je preto v súlade s potrebou zachovania elementárnej zmluvnej rovnováhy účastníkov zmluvy, aby spotrebiteľ v tomto rozhodujúcom časovom momente nemusel odvodzovať obligatórne náležitosti zmluvy, ale ich v tom čase tiež poznal (aj s prihliadnutím na značný rozsah údajov obsiahnutých v zmluve, ich formuláciu, zrozumiteľnosť a to obsahovú aj formálnu). Účelom náležitosti ustanovenej v § 9 ods. 2 písm. l) ZoSÚ je informovanie spotrebiteľa, aby vedel rozlíšiť, aká časť splátky bude použitá na istinu, úrok a ďalšie poplatky, čo mu tiež umožňuje zorientovať sa v danej situácii, pretože inak by nebolo dostatočne určité, akú časť istiny zaplatil, ako bude s jeho platbou naložené a akú časť úveru platí na úroky a ďalšie poplatky, teda odplatu žalovaného. Uvedené nemožno nahradiť uvedením celkovej výšky splátky. Zmyslu zákonnej úpravy zodpovedá, ak sa každý z atribútov vyjadrený v zákone slovami „suma, počet a termíny splátok“ viaže ku každej z tam uvedených zložiek spotrebiteľského úveru, majúceho sa v konečnom dôsledku zaplatiť, teda ako k istine, tak i k úrokom a tiež k prípadným iným poplatkom. Každá spotrebiteľská zmluva má vyjadrovať rešpekt k dodržiavaniu všeobecných zásad spotrebiteľského práva, konkrétne aj k obligatórnym náležitostiam zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a to náležitou obsahovou a formálnou úpravou zmluvných podmienok (ktoré nebudú pre spotrebiteľa predstavovať zložitý, ťažko čitateľný a nejednoznačný súbor údajov, ktoré jednotlivo i vo svojom súhrne v dôsledku toho narušujú zmluvnú rovnováhu strán v neprospech spotrebiteľa). Jednoznačnosť a určitosť zmluvných podmienok má zásadne vyvážiť silnejšie postavenie dodávateľa pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy. Oznámenie o schválení úveru a rovnako tak právo žalobcu vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, je bez právneho významu vo vzťahu k požiadavke zákonodarcu uviesť v samotnej Zmluve o spotrebiteľskom úvere výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. O tom, že pre žalovaného nebol a nie je problém uviesť v zmluve vyššie uvedené náležitosti opätovne poukazuje žalobca na skutočnosť, že minimálne od januára 2016 žalovaný predkladá spotrebiteľom na podpis formulárové zmluvy, kde tieto obligatórne náležitosti sú uvedené. Žalobca poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 16CoE/107/2009, 15Co/223/2015, rozhodnutia Krajského súdu v Trnave 10CoE/313/2010, 11Co141/2012, rozhodnutie Krajského súdu v Žiline 9Co/323/2014, ktoré považovali za nutné, aby dodávateľia uvádzali v zmluvách vyššie uvedené náležitosti. Žalovaný vo svojom odpore poukazuje na nutnosť aplikácie Smernice 2008/48/ES, ktorá nevyžaduje také podrobné údaje v zmluve o úvere, ako to vyžaduje vnútroštátna právna úprava v ZoSÚ. Tu je potrebné poukázať na to, že smernice EU nie sú priamo aplikovateľné na fyzické či právnické osoby, ale sú určené pre členské štáty, pričom výsledok, ktorý sa ma dosiahnuť, z hľadiska foriem a prostriedkov sa ponecháva na vnútroštátne orgány. V súvislosti s predmetnými ustanoveniami ZoSÚ nebol nikým konštatovaný nesúlad vnútroštátnej úpravy, či pochybenie SR v súvislosti s príslušnými smernicami EU. Ani z následnej zmeny vnútroštátnej právnej úpravy toto vyvodiť bez ďalšieho nemožno. Žalovaný vo svojom odpore ďalej popiera, že by nebola správne uvedená výška úveru, pričom konštatuje, že použitie započítania pohľadávky z úveru voči odmene z Dohody o poskytnutí služby sú legitímne. Žalovaný uvedenou Dohodou absolútne ignoruje princíp ochrany práv spotrebiteľa. Žalovaný totiž žalobcovi strhol z úveru poplatok za to, že ak by snáď niekedy v budúcnosti žiadal o odklad splátok, aj to až pri splnení ďalších podmienok (stanovenej doby práceneschopnosti alebo skončenie pracovného pomeru) povolí mu odklad, ale maximálne troch splátok a to všetko za poplatok 215,75 EUR pri úvere 1.500 EUR. Ide o hrubú nerovnováhu práv a povinností účastníkov spornej dohody v neprospech spotrebiteľa. Celá Dohoda spočíva na tom, že spotrebiteľ má platiť za niečo, čo mu nie je dodané, pričom aj výška poplatku, ktorý predstavuje 14,38 % z poskytnutého úveru len potvrdzuje záver o neprijateľnosti celej tejto zmluvnej podmienky. Dohodu o poskytnutí služby považuje žalobca za neprijateľnú zmluvnú podmienku a preto z tohto dôvodu potom ani započítanie pohľadávok nemôže v kontexte ochrany spotrebiteľa obstáť. Žalobca netvrdí, že započítanie v zmluvných vzťahoch nie je možné, ako sa mylne domnieva žalovaný, nie je možné započítať fiktívnu pohľadávku, resp. pohľadávku z neplatného právneho úkonu (Dohody o poskytnutí služby) ktorá nevznikla, voči existujúcej pohľadávke na vyplatenie celého dohodnutého úveru. Žalovaný tiež zavádzajúco tvrdí, že podpísanie Dohody o poskytnutí služby nebola podmienka pre uzatvorenie úveru, lebo bola podpísaná osobitne s poučením dlžníka. Táto Dohoda však v tomto prípade nebola podpísaná osobitne, bola súčasťou hlavnej formulárovej zmluvy o úver a žalobca ju nemal možnosť odmietnuť, nepodpísať, nakoľko zmluva možnosť takejto voľby ani neposkytovala. Žalovaný ako dodávateľ, nie žalobca ako spotrebiteľ, má v zmysle § 53 ods. 3 OZ povinnosť preukázať individuálnosť dojednávania zmluvných podmienok, čo doteraz nepreukázal a z tohto pohľadu, teda možnosti voľby žalobcu odmietnuť dohodu o poskytnutí služby, ide iba o účelové tvrdenia žalovaného. Žalobca poukazuje na množstvo rozhodnutí súdov prvostupňových i odvolacích súdov, napr. 20Co/111/2016 a 8Co/227/2015 Krajského súdu v Prešove, ktoré vo svojich rozhodnutiach

právoplatne vyslovili, že Dohoda o poskytnutí služby podsúvaná žalovaným spotrebiteľom je neprijateľná zmluvná podmienka. Tvrdenie žalovaného, že výška úroku úveru (70,01 %) môže byť vyššia ako je výška RPMN (69,53 %) je logický nezmysel, nakoľko ak množina RPMN je tvorená aj podmnožinou úroku, tak je logické, že táto podmnožina nemôže byť nikdy vyššia, ako je množina, maximálne tak rovná, ak sú ostatné podmnožiny množiny rovné nule. Ak sa žalovaný odvoláva na matematický vzorec, neznamená, že dosadenie veličín a výpočet z jeho strany je správny. Žalovaný vo svojom odpore ďalej vytýka, že sa nesprávne porovnáva výška dojedanej úrokovej sadzby a RPMN s údajmi z bánk, ktoré nie sú údajom preukazujúcim obvyklú výšku odplaty na finančnom trhu, navyše údaj o RPMN nie je osobitne dojednávaný, ale vyplýva z výpočtu podľa prílohy č. 2 k zák. č. 129/2010 Z.z. S týmito tvrdeniami nie je možné súhlasiť, lebo osobitne pri spotrebiteľských zmluvách je potrebné prihliadať na kategóriu dobrých mravov. Ust. § 53 ods. 6 OZ nevyklučuje aplikáciu § 3 OZ pokiaľ ide o výšku odplaty spotrebiteľského úveru. Uvedené ustanovenie nemožno vykladať tak, aby sa do odplaty obvykle požadovanej na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch zahrňovali aj údaje od tých subjektov finančného trhu, ktoré poskytujú neprímerané až úžernícke úroky. Pripustenie takejto možnosti nebolo zámerom zákonodarcu a preto na účely zistenia výšky obvyklej odplaty sa musí vychádzať z údajov finančných inštitúcií poskytujúcich spotrebiteľské úvery za primerané odplaty, riadiac sa zásadou dobrých mravov upravenou v § 3 ods.1 OZ. Žalobca poukázal na rozhodnutie NS SR 5Cdo/26/2011, ktorý uviedol, že dlžník uzatvára zmluvu o peňažnej pôžičke práve z dôvodov svojej inak neriešiteľnej finančnej situácie. Nezodpovedá preto všeobecne uznávaným vzťahom medzi ľuďmi, aby dlžník v takejto situácii poskytoval veriteľovi neprímerané až úžernícke úroky. V spomínanom prípade išlo o dve zmluvy o pôžičkách, pri ktorých úroky presahovali takmer 4 až 5,5 násobne obvyklú úrokovú mieru v bankách. Pri úverovej zmluve, ktorá je predmetom tohto konania bol určený úrok 70,01 %, pričom z internetovej stránky NBS žalobca zistil, že pri spotrebiteľských úveroch v apríli 2013 s dobou splatnosti od 1 do 5 rokov bola priemerná úroková sadzba 10,68 % p.a., teda viac ako šesťnásobne nižšia ako v uvedenej zmluve o úvere. Nepochybne teda ide o úžernický úrok, ktorý je potrebné považovať za neplatný. Tvrdenie žalovaného, že za podstatné prevýšenie odplaty sa považuje odklon od priemernej sadzby o 25 % je účelové tvrdenie, pričom percentuálnu výšku tohto odklonu si žalovaný prispôbil svojej situácii, nakoľko je známe, že všeobecne súdmi ustálený a akceptovaný odklon od priemernej sadzby odplaty na finančnom trhu je maximálne 20 %. Tiež je potrebné uviesť, že prevýšenie sa nepočíta spôsobom - priemerná hodnota RPMN + 20 percentuálnych bodov (ako to má na mysli žalovaný), ale ako súčet priemernej hodnoty RPMN a 20 % z priemernej hodnoty. Ak žalovaný tvrdí, že priemerná odplata (RPMN) na finančnom trhu bola 47,29 %, tak v úvere uvedená hodnota RPMN 69,53 % prevyšuje priemernú o 47,03 % (!), resp. tiež inak možno povedať, že 20 % z priemernej hodnoty RPMN 47,29 % (maximálny odklon) je 9,46 %, teda maximálna výška RPMN úveru mohla byť maximálne 56,75 %. 6. Pokiaľ ide o vznesenú námietku premlčania, túto považuje žalobca za nedôvodnú, nakoľko právo žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia sa nepremiľčalo ani v objektívnej ani v subjektívnej premlčacej lehote. Podľa názoru Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 21Co/72/2014 je objektívna premlčacia doba v danom prípade desaťročná, pretože bezdôvodné obohatenie žalovaného je potrebné považovať za úmyselné. Ak žalovaný opakovane používa nekalú obchodnú prax, napr. v súvislosti s poplatkom za Dohodu o poskytnutí služby, ktorá reálne znižuje výšku poskytnutého úveru a hodnotu tohto poplatku nezapočítava do RPMN a tak neumožňuje spotrebiteľom a teda aj žalobcovi prostredníctvom správne určenej RPMN porovnať výhodnosť úveru na trhu oproti iným produktom, ďalej ak žalovaný opakovane (nielen žalobcovi) poskytuje spotrebiteľom úver, pri ktorých dojednané úroky neprípustne presahujú (v rozpore s dobrými mravmi) mieru úrokov poskytovaných peňažnými ústavmi v čase uzavretia úverových zmlúv a to všetko aj napriek množstvu súdnych rozhodnutí (ale aj rozhodnutí Komisie pre posudzovanie podmienok v spotrebiteľských zmluvách pri MS SR), ktoré konštatovali úžernickú výšku úrokov požadovaných žalovaným, neprijateľnosť zmluvných podmienok žalovaného a tým aj bezúročnosť a bezodplatnosť poskytnutých úverov žalovaného, o ktorých žalovaný musel vedieť (nakoľko bol účastníkom súdnych konaní) a dlhodobo ignoroval zákonnú povinnosť zdržať sa používania neprijateľných zmluvných podmienok, je nutné považovať konanie žalovaného za vedomé a úmyselné konanie smerujúce k získaniu bezdôvodného obohatenia na úkor spotrebiteľov a aj žalobcu. Nárok žalobcu nie je premlčaný, keďže objektívna desaťročná doba od poskytnutia úveru neuplynula. Z hľadiska plynutia subjektívnej premlčacej doby v trvaní 2 rokov je rozhodujúci deň, keď sa oprávnený v konkrétnom prípade skutočne dozvie o vzniku bezdôvodného obohatenia na jeho úkor a subjekte, ktorý sa bezdôvodne obohatil, pričom nie je teda podstatná a rozhodujúca okolnosť, kedy sa oprávnený subjekt pri náležitej starostlivosti musel alebo mohol dozvedieť, že na jeho úkor došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia. Rozhodujúce je vždy to, kedy sa o tejto okolnosti skutočne dozvedel. Z § 107 ods. 1 O. z. totiž vyplýva, že pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby na uplatnenie práva

na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia je rozhodujúci subjektívny moment, kedy sa oprávnený dozvie o okolnostiach, ktoré sú rozhodujúce pre uplatnenie tohto práva. Žalobca sa o bezdôvodnom obohatení dozvedel až po konzultácii s právnu zástupkyňou, dňa 11.10.2017. Žalobca poukázal na rozhodnutia súdov (11C/52/2010 Okresného súdu Martin z 15.2.2011 a 42Cb/282/2008 z 15.6.2010 Okresného súdu Bratislava II), ktoré rozhodli už pred uzatvorením predmetných zmlúv o tom, že žalovaný vo formulárových zmluvách používa neprijateľné a teda neplatné zmluvné podmienky, resp. pre tieto dôvody je neplatná celá zmluva o úvere. Z tohto vyplýva, že žalovaný nielen mohol byť uzrozumený s vadami svojich formulárových zmlúv, ktoré majú za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úverov, ale o nich aj preukázateľne vedel. V tomto prípade existuje množstvo právnych dôvodov, pre ktoré je úver poskytnutý žalobcovi Zmluvou o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXX bezúročný a bezpoplatkov. Nakoľko žalobca žalovanému uhradil viac, než mal, žalovaný sa bezdôvodne obohatil.

5. Žalovaný v duplike uviedol, že popiera skutkové a právne tvrdenia žalobcu v ňom uvedené. Žalobca mylne vysvetľuje ním uvádzané súvislosti, keď neakcentoval spôsob určovania RPMN, ale jej odlišnú výšku uvedenú v bodoch 5 a 6 Zmluvy. Žalovaný v tejto súvislosti opätovne poukazuje na to, že pri uzatvorení zmluvy nedošlo k žiadnej zmene v údají RPMN, nakoľko jej výsledná hodnota bola presne uvedená v bode 6 (čo vylučuje tvrdenia žalobcu o „absencii RPMN“ v bode 6). V bode 5 sa nachádza údaj o RPMN, ktorá je s ohľadom na časové obdobie podania žiadosti (kedy nie sú známymi všetky relevantné údaje, ktoré sa do zákonného matematického vzorca výpočtu RPMN vkladajú) označená iba ako predpokladaná - s ohľadom na tú skutočnosť, že RPMN sa určí v okamihu akceptácie návrhu zo strany veriteľa). Žalovaný teda vo svojom predchádzajúcom podaní postupoval správne, keď zdôrazňoval práve uvádzanú okolnosť, t.j. okamih výpočtu. Nakoniec, už na základe samotného označenia uvedených náležitostí musí byť každému spotrebiteľovi zrejme, že údaje „predpokladaná RPMN“ a „RPMN za úver“ nie sú synonymami. Žalovaný sa pridrižiava svojej doterajšej argumentácie a poukazuje na to, že obdobné právne závery prezentoval pri svojej rozhodovacej činnosti napríklad aj Krajský súd v Trenčíne v uznesení, č. k. 5Co/839/2015, S ohľadom na závery žalobcu v oblasti spôsobu určenia RPMN žalovaný poukazuje na to, že skutočnosť, akým spôsobom v súčasnosti uzatvára svoje zmluvné vzťahy, je vo vzťahu k predmetnému prípadu irelevantná, nakoľko v minulosti žalovaný nedisponoval takým personálnym ani technickým zabezpečením, ktoré by mu umožňovalo v priebehu jedného dňa vypočítať presnú (výslednú) hodnotu RPMN a získať všetky potrebné informácie z hľadiska celkového vyhodnotenia (analýzy) bonity žiadateľa o úver. Z uvedeného dôvodu boli zmluvné vzťahy uzatvárané pred rokom 2016 upravené predmetným spôsobom. Oznámenie veriteľa o schválení úveru predstavuje dokument, ktorý má informatívnu povahu a ktorý je iba potvrdením už dojednaných náležitostí medzi zmluvnými stranami, ktoré sú obsahom samotnej zmluvy. Cieľom predmetnej listiny je predovšetkým informovanosť spotrebiteľa titulom zhrnutia už dohodnutých zmluvných údajov - teda aj termínu konečnej splatnosti, ktorý bol v zmluve vymedzený dostatočným a pre spotrebiteľa zrozumiteľným spôsobom. Pokiaľ ide o členenie splátky, výklad podávaný žalobcom neobstojí. Nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. V zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z.z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa. Uvedené závery potvrdzuje aj odôvodnenie uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, č. k. 3Cdo 146/2017 zo dňa 22.02.2018. Žalovaný popiera tvrdenia žalobcu, že nemohol odmietnuť podpísanie dohody o poskytnutí služby. Keby žalobca nemal v záujme uzavrieť predmetnú dohodu, tak by ju osobitne nepodpísal a nepredložil takýto návrh žalovanému. Individuálnosť tohto dokumentu preukazuje jej osobitná asignácia popri Zmluve o úvere. Zároveň, bod 8.4. konštituuje medzi zmluvnými stranami oprávnenosť započítania odplaty za predmetné služby. Ak žalobca poukazuje na to, že vzorec výpočtu RPMN, ktorý predložil žalovaný, je nesprávny, potom žalovaný akcentuje tú skutočnosť, že zo strany žalobcu nedošlo k predloženiu žiadneho dôkazu, ktorý by mal jeho tézy podporiť. Odplata na finančnom trhu v čase uzatvorenia zmluvy pripúšťala výšku úrokovej sadzby, ako bola dojednaná v zmluve o revolvingovom úvere. Ak žalobca operuje s tými skutočnosťami, že táto v sebe zahŕňa aj výšku odplát tých subjektov, ktoré poskytovali „neprimerané až úžernícke úroky“, je (bolo) potom vecou zákonodarcu (nie veriteľa) sa s takouto situáciou vysporiadať; uvedené však nič nemení na tom, že v predmetnom období samotný zákon takúto výšku odplaty explicitne pripúšťal. Uvedené podporuje napríklad aj rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 43CoSr/1/2018, zo dňa 27.03.2018.

6. Súd vo veci vykonal dokazovanie oboznámením so žalobou zo dňa 05.03.2018, oboznámením s obsahom listinných dôkazov a to výpisom z obchodného registra, Žiadosťou o poskytnutie revolvingového úver/Zmluvou o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, Zmluvnými dojednaniami Zmluvy o revolvingovom úvere spoločnosti PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., Oznámením veriteľa o schválení úveru dlžníkovi zo dňa 17.04.2013, Oznámením žalovaného zo dňa 19.02.2018, Kartou klienta č.l. 10, kalkulačkou RPMN, priemernými úrokovými mierami z úverov č.l. 12, prehľadom platieb žalobcu č.l. 24, súhrnnými informáciami o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 4. štvrtrok 2012, rozpisom vzorca pre výpočet RPMN k zmluve č. XXXXXXXXXXXX, keď súd pojednával v neprítomnosti žalobcu, žalovaného a právneho zástupcu žalovaného podľa § 180 Civilného sporového poriadku, ktorí svoju neprítomnosť ospravedlnili a požiadali o pojednávanie v ich neprítomnosti a zistil nasledovný skutkový a právny stav:

7. Právny zástupca žalobcu na pojednávaní uviedol, že žalobca na podanej žalobe trvá v celom rozsahu a žiada, aby súd žalobe vyhovel. Zmluva uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným je spotrebiteľskou zmluvou, vykazuje nedostatky, pričom s odôvodnením odkazuje na žalobu. Na základe uvedeného treba považovať úver za bezúročný a bezpoplatkový, keďže žalobca zaplatil žalovanému sumu 3.375,54 eur a žalovaný poskytol v skutočnosti úver 1.284,25 eur. Rozdiel vo výške 2.091,29 eur považuje žalobca za bezdôvodné obohatenie. Na základe uvedeného žiada, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 2.091,29 eur s 5 % ročným úrokom z omeškania od 12.12.2017 do zaplatenia a zároveň, aby žalobcovi súd priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Úrok z omeškania si žalobca uplatňuje odo dňa nasledujúceho po doručení žaloby žalovanému. Pokiaľ ide o námietku premičania zo strany žalovaného, túto považuje za nedôvodnú, odkazuje na písomné vyjadrenie k odporu. Právny zástupca poukazuje na štyri súdne rozhodnutia, ktoré sú právoplatné a boli právoplatné ešte pred uzavretím samotnej zmluvy medzi žalobcom a žalovaným. Z týchto rozsudkov vyplýva, že žalovaný dlhodobo používa nekalé obchodné praktiky, jeho konanie považujeme za úmyselné. Žalovaný sám vo svojom vyjadrení uvádza, že nie je možné aplikovať 10 ročnú premičiaciu dobu z dôvodu, že mu konanie spočívajúce v nekalých obchodných praktikách nebolo pred uzatvorením zmluvy nijako vytknuté a v tejto súvislosti žalobca poukazuje práve na predložené súdne rozhodnutia, ktorými chce preukázať, že pred uzatvorením predmetnej zmluvy o úvere bolo žalovanému vytknuté, že používa nekalú obchodnú prax v tom, že dojednáva neprimerané až úžernícke úrokové sadzby, čo súdy vyhodnotili ako konanie v rozpore s dobrými mravmi a preto určili, že takéto zmluvy sú postihnuté absolútnou neplatnosťou.

8. Zo Žiadosti o poskytnutie revolvingového úver/Zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX vyplýva, že žalobca ako dlžník dňa 11.04.2013 požiadal žalovaného o poskytnutie revolvingového úveru, pričom v bode 5. tejto žiadosti, ktorú vyplňal žalobca prostredníctvom finančného agenta žalovaného, požadoval úver vo výške 1.500 eur s počtom splátok 42, splatnosťou - deň v mesiaci: 19, mesačnou splátkou 80,37 eur, celkovou čiastkou, ktorú musí dlžník zaplatiť 3.375,54 eur, predpokladanou RPMN za úver 70,01 %, ročnou úrokovou sadzbou úveru 70,01 %, priemernou RPMN za úver 47,29 %, poskytnutou čiastkou revolvingu 790,84 eur, celkovou čiastkou pri revolvingu, ktorú musí dlžník zaplatiť 1.928,88 eur, predpokladanou RPMN úveru po poskytnutí revolvingu 63,32 %, ročnou úrokovou sadzbou revolvingu 76,21 %. Žalovaný v bode 6. označenom ako Údaje o schválenom revolvingovom úvere, ktorý vyplnil žalovaný dňa 17.04.2013 uviedol, že poskytnutá čiastka úveru je 1.500 eur, počet splátok 42, splatnosťou - deň v mesiaci: 19, mesačná splátka 80,37 eur, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť 3.375,54 eur, RPMN za úver 69,53 %, ročná úroková sadzba úveru 70,01 %, priemerná RPMN za úver 47,29 %, poskytnutá čiastka revolvingu 790,84 eur, celková čiastka pri revolvingu, ktorú musí dlžník zaplatiť 1.928,88 eur, predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu 70,01 %, ročná úroková sadzba revolvingu 76,21 %. Podľa bodu 8.1 Predmetom tejto Dohody o poskytnutí služby je záväzok Veriteľa poskytnúť Dlžníkovi na jeho žiadosť a po splnení nižšie uvedených podmienok službu spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru resp. revolvingu poskytnutého na základe Žiadosti/Zmluvy uzavretej medzi Veriteľom a Dlžníkom (ďalej ako „úver/revolving“) a záväzok Dlžníka zaplatiť Veriteľovi odplatu a) za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok úveru vo výške 215,75 EUR a b) za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok revolvingu vo výške 112,08 EUR v prípade ak bude Dlžníkovi revolving poskytnutý. Odplatu je veriteľ oprávnený na základe vlastného uváženia jednostranne znížiť, k čomu Dlžník udeľuje Veriteľovi svoj súhlas. Veriteľ je povinný písomne oznámiť Dlžníkovi stanovenú zníženú výšku odplaty, pričom písomné oznámenie bude tvoriť prílohu tejto Dohody o poskytnutí služby. Podľa bodu 8.4. Odplata za poskytnutie odkladu splatnosti splátok úveru je splatná dňom uzavretia tejto

Dohody o poskytnutí služby. Veriteľ a Dlužník sa dohodli na započítaní vzájomných pohľadávok a to pohľadávky Dlužníka voči Veriteľovi na poskytnutie schválenej výšky úveru podľa článku 2.3. Zmluvných dojednaní Žiadosti/Zmluvy oproti pohľadávke Veriteľa voči Dlužníkovi na zaplatenie odplaty podľa ods. 8.1. písm. a) tejto Dohody o poskytnutí služby (resp. zníženej výšky odplaty) a to ku dňu poskytnutia úveru Dlužníkovi podľa článku 2.3. Zmluvných dojednaní Žiadosti/Zmluvy. Odplata za poskytnutie odkladu splatnosti splátok revolvingu je splatná dňom poskytnutia revolvingu Dlužníkovi. Veriteľ a Dlužník sa dohodli na započítaní vzájomných pohľadávok a to pohľadávky Dlužníka voči Veriteľovi na poskytnutie schválenej výšky revolvingu podľa článku 4.1. Zmluvných dojednaní Žiadosti/Zmluvy oproti pohľadávke Veriteľa voči Dlužníkovi na zaplatenie odplaty podľa ods. 8.1. písm. b) tejto Dohody o poskytnutí služby (resp. zníženej výšky odplaty) a to ku dňu uskutočnenia revolvingu podľa článku 4.3. Zmluvných dojednaní Žiadosti/Zmluvy. Rozdiel bude uhradený na účet Dlužníka uvedený včl. 2 Žiadosti/Zmluvy."

9. Z Oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi zo dňa 17.04.2013 vyplýva, že výška schváleného úveru je 1.500 eur, splatnosť úveru je 42 mesiacov, výška mesačnej splátky je 80,37 eur, dátum splatnosti prvej splátky je 19.05.2013, dátum splatnosti poslednej splátky je 19.10.2016, periodicita splácania je mesačná, dátum splatnosti splátky v priebehu periódy splácania 19., celková výška úveru je 1.500 eur, RPMN úveru je 69,53 %, priemerná hodnota RPMN platná ku dňu podpísania zmluvy o RÚ je 47,29 %, schválená výška revolvingu 902,92 eur, zvýšenie celkovej výšky úveru po poskytnutí revolvingu 902,92 eur, výška mesačnej splátky po vykonaní revolvingu 80,37 eur, RPMN po vykonaní revolvingu 70,01 %, úverový limit 1.500 eur, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť 3.375,54 eur, odplata za poskytnutie služby v zmysle čl. 8 ods. 8.1 písm. a) Dohody o poskytnutí služby 215,75 eur, ročná úroková sadzba úveru 70,01 %, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť pri každom revolvingu 1.928,88 eur, ročná úroková sadzba revolvingu 76,21 %, dátum nadobudnutia platnosti Zmluvy o RÚ 17.04.2013, dátum nadobudnutia účinnosti Zmluvy o RÚ 17.04.2013.

10. Z oznámenia žalovaného zo dňa 19.02.2018 vyplýva, že žalovaný oznámil žalobcovi, že nakoľko uhradil všetky záväzky vyplývajúce zo Zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, má žalobca považovať zmluvný vzťah so žalovaným za ukončený. Na úvere žalobcu vznikol preplatok, suma 54,37 eur bola preúčtovaná na zmluvu č. XXXXXXXXXXXX, na ktorom žalovaný evidoval záväzky z omeškania.

11. Z Karty klienta č.l. 10 vyplýva, že žalobca uhradil žalovanému všetky splátky zo zmluvy č. XXXXXXXXXXXX.

12. Z priemerných úrokových mier z úverov poskytnutých v eurách rezidentom eurozóny na č.l. 12 vyplýva, že v apríli 2014 bola pri spotrebiteľských úveroch na dobu 1-5 rokov úroková sadzba 10,68 %.

13. Podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

14. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

15. Podľa § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka ak právny úkon nebol urobený vo forme, ktorú vyžaduje zákon alebo dohoda účastníkov, je neplatný.

16. Podľa § 43a ods. 1 Občianskeho zákonníka prejav vôle smerujúci k uzavretiu zmluvy, ktorý je určený jednej alebo viacerým určitým osobám, je návrhom na uzavretie zmluvy (ďalej len „návrh“), ak je dostatočne určitý a vyplýva z neho vôľa navrhovateľa, aby bol viazaný v prípade jeho prijatia.

17. Podľa § 44 ods. 1,2 Občianskeho zákonníka zmluva je uzavretá okamihom, keď prijatie návrhu na uzavretie zmluvy nadobúda účinnosť. Mlčanie alebo nečinnosť samy o sebe neznamenajú prijatie návrhu (1). Prijatie návrhu, ktoré obsahuje dodatky, výhrady, obmedzenia alebo iné zmeny, je odmietnutím návrhu a považuje sa za nový návrh. Prijatím návrhu je však odpoveď, ktorá vymedzuje obsah navrhovanej zmluvy inými slovami, ak z odpovede nevyplýva zmena obsahu navrhovanej zmluvy (2).

18. Podľa § 52 ods. 1,2,3,4 Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so

spotrebiteľom (1). Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné (2). Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti (4). Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti (4).

19. Podľa § 53 ods. 1,2,3 Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané (1). Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah (2). Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané (3).

20. Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihladne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

21. Podľa 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil (1). Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo (2).

22. Podľa § 451 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

23. Podľa § 457 Občianskeho zákonníka ak je zmluva neplatná alebo ak bola zrušená, je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal.

24. Podľa § 497 Obchodného zákonníka zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

25. Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (ďalej len „Zákon o spotrebiteľských úveroch“), spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

26. Podľa § 2 písm. a) ,b), d), Zákona o spotrebiteľských úveroch na účely tohto zákona sa rozumie a) spotrebiteľom fyzická osoba, ktorej je ponúkaný alebo bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania, b) veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti, d) zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.

27. Podľa § 9 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi.

28. Podľa § 9 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, i) úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru, j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov, k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

29. Podľa § 11 ods. 1 písm. a), b) Zákona o spotrebiteľských úveroch, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20130101.html>>,

b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20130101.html>>, r) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20130101.html>> a y) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20130101.html>>.

30. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že žalobca ako dlžník dňa 11.04.2013 požiadal žalovaného o poskytnutie revolvingového úveru, pričom v bode 5. svojej Žiadosti/Zmluvy, ktorú vyplňal žalobca prostredníctvom finančného agenta žalovaného, požadoval úver vo výške 1.500 eur s počtom splátok 42, splatnosťou - deň v mesiaci: 19, mesačnou splátkou 80,37 eur, celkovou čiastkou, ktorú musí dlžník zaplatiť 3.375,54 eur, predpokladanou RPMN za úver 70,01 %, ročnou úrokovou sadzbou úveru 70,01 %, priemernou RPMN za úver 47,29 %, poskytnutou čiastkou revolvingu 790,84 eur, celkovou čiastkou pri revolvingu, ktorú musí dlžník zaplatiť 1.928,88 eur, predpokladanou RPMN úveru po poskytnutí revolvingu 63,32 %, ročnou úrokovou sadzbou revolvingu 76,21 %. Žalovaný v bode 6. označenom ako Údaje o schválenom revolvingovom úvere, ktorý vyplnil žalovaný dňa 17.04.2013 uviedol, že poskytnutá čiastka úveru je 1.500 eur, počet splátok 42, splatnosťou - deň v mesiaci: 19, mesačná splátka 80,37 eur, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť 3.375,54 eur, RPMN za úver 69,53 %, ročná úroková sadzba úveru 70,01 %, priemerná RPMN za úver 47,29 %, poskytnutá čiastka revolvingu 790,84 eur, celková čiastka pri revolvingu, ktorú musí dlžník zaplatiť 1.928,88 eur, predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu 70,01 %, ročná úroková sadzba revolvingu 76,21 %. Podľa bodu 8.1 Predmetom tejto Dohody o poskytnutí služby je záväzok Veriteľa poskytnúť Dlžníkovi na jeho žiadosť a po splnení nižšie uvedených podmienok službu spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru resp. revolvingu poskytnutého na základe Žiadosti/Zmluvy uzavretej medzi Veriteľom a Dlžníkom (ďalej ako „úver/revolving“) a záväzok Dlžníka zaplatiť Veriteľovi odplatu a) za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok úveru vo výške 215,75 EUR a b) za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok revolvingu vo výške 112,08 EUR v prípade ak bude Dlžníkovi revolving poskytnutý. Odplatu je veriteľ oprávnený na základe vlastného uváženia jednostranne znížiť, k čomu Dlžník udeľuje Veriteľovi svoj súhlas. Veriteľ je povinný písomne oznámiť Dlžníkovi stanovenú zníženú výšku odplaty, pričom písomné oznámenie bude tvoriť prílohu tejto Dohody o poskytnutí služby. Podľa bodu 8.4. Odplata za poskytnutie odkladu splatnosti splátok úveru je splatná dňom uzavretia tejto Dohody o poskytnutí služby. Veriteľ a Dlžník sa dohodli na započítaní vzájomných pohľadávok a to pohľadávky Dlžníka voči Veriteľovi na poskytnutie schválenej výšky úveru podľa článku 2.3. Zmluvných dojednaní Žiadosti/Zmluvy oproti pohľadávke Veriteľa voči Dlžníkovi na zaplatenie odplaty podľa ods. 8.1. písm. a) tejto Dohody o poskytnutí služby (resp. zníženej výšky odplaty) a to ku dňu poskytnutia úveru Dlžníkovi podľa článku 2.3. Zmluvných dojednaní Žiadosti/Zmluvy. Odplata za poskytnutie odkladu splatnosti splátok revolvingu je splatná dňom poskytnutia revolvingu Dlžníkovi. Veriteľ a Dlžník sa dohodli na započítaní vzájomných pohľadávok a to pohľadávky Dlžníka voči Veriteľovi na poskytnutie schválenej výšky revolvingu podľa článku 4.1. Zmluvných dojednaní Žiadosti/Zmluvy oproti pohľadávke Veriteľa voči Dlžníkovi na zaplatenie odplaty podľa ods. 8.1. písm. b) tejto Dohody o poskytnutí služby (resp.

zniženej výšky odplaty) a to ku dňu uskutočnenia revolvingu podľa článku 4.3. Zmluvných dojednaní Žiadosti/Zmluvy. Rozdiel bude uhradený na účet Dlžníka uvedený v čl. 2 Žiadosti/Zmluvy." Žalovaný dňa 17.04.2013 písomne oznámil žalobcovi, že výška schváleného úveru je 1.500 eur, splatnosť úveru je 42 mesiacov, výška mesačnej splátky je 80,37 eur, dátum splatnosti prvej splátky je 19.05.2013, dátum splatnosti poslednej splátky je 19.10.2016, periodicita splácania je mesačná, dátum splatnosti splátky v priebehu periódy splácania 19., celková výška úveru je 1.500 eur, RPMN úveru je 69,53 %, priemerná hodnota RPMN platná ku dňu podpísania zmluvy o RÚ je 47,29 %, schválená výška revolvingu 902,92 eur, zvýšenie celkovej výšky úveru po poskytnutí revolvingu 902,92 eur, výška mesačnej splátky po vykonaní revolvingu 80,37 eur, RPMN po vykonaní revolvingu 70,01 %, úverový limit 1.500 eur, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť 3.375,54 eur, odplata za poskytnutie služby v zmysle čl. 8 ods. 8.1 písm. a) Dohody o poskytnutí služby 215,75 eur, ročná úroková sadzba úveru 70,01 %, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť pri každom revolvingu 1.928,88 eur, ročná úroková sadzba revolvingu 76,21 %, dátum nadobudnutia platnosti Zmluvy o RÚ 17.04.2013, dátum nadobudnutia účinnosti Zmluvy o RÚ 17.04.2013. Žalovaný previedol na účet žalobcu sumu 1.284,25 eur, sumu 215,75 eur z titulu odmeny za poskytnutie služby podľa bodu 8 Žiadosti si žalovaný započítal voči pohľadávke z úveru. Žalobca vrátil žalovanému sumu 3.375,54 eur.

31. Súd na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žaloba je čiastočne dôvodná. Predmetnú zmluvu o úvere súd posúdil ako zmluvu spotrebiteľskú, nakoľko žalovaný ako právnická osoba konal pri uzatváraní a plnení zmluvy v rámci predmetu svojho podnikania a žalobca ako spotrebiteľ takto nekonal. Súd ustálil, že na predmetnú zmluvu sa okrem § 497 a nasl. Obchodného zákonníka vzťahuje i zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „Zákon o spotrebiteľských úveroch“) ako aj ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka upravujúce režim spotrebiteľských zmlúv v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy. Súd preto úverovú zmluvu podrobil kontrole, či obsahuje všetky náležitosti vyžadované ustanoveniami Zákon o spotrebiteľských úveroch. Z úverovej zmluvy mal súd preukázané, že predmetná zmluva o úvere zo dňa 11.04.2013 neobsahuje údaje v zmysle § 9 ods. 2 písm. f), i), j), k) Zákona o spotrebiteľských úveroch, teda údaj o: f) dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, keď zmluva obsahuje len údaj o počte splátok a údaj, ktorý deň v mesiaci je splátka splatná, čo nemožno považovať za súladné s vyššie citovaným ustanovením a údaj o dobe trvania zmluvy neobsahuje zmluva vôbec. Zmyslom § 9 ods. 2 písm. f) Zákona o spotrebiteľských úveroch je, aby spotrebiteľ už pri podpise zmluvy bol informovaný o tom, ako dlho je povinný plniť si svoje povinnosti vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Uvedené ustanovenie preto vyžaduje presnú dátumovú špecifikáciu konečnej splatnosti úveru, pričom k uvedenému záveru možno dôjsť aj gramatickým výkladom dotknutého ustanovenia, ktoré rozlišuje pojem „doba trvania zmluvy“ a pojem „termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“. Je neprípustné, aby si sám spotrebiteľ musel matematickými výpočtami odvodiť dátum konečnej splatnosti úveru, resp. doby trvania úveru.

32. V zmluve je ďalej dohodnutá ročná úroková sadzba úveru vo výške 70,01 %. Podľa priemerných úrokových mier z úverov poskytnutých v eurách rezidentom eurozóny na čl. 12 bola v apríli 2014 pri spotrebiteľských úveroch na dobu 1-5 rokov úroková sadzba 10,68 %. Úroková sadzba vo výške 70,01 % preto nemôže byť akceptovateľná pre rozpor s dobrými mravmi. V zmluve dojednaný úrok tak vysoko prevyšuje sadzby úverov poskytovaných v čase uzatvorenia zmluvy medzi klientami a bankami a to viac ako šesť násobne. Takéto navýšenie neodôvodňuje ani skutočnosť, že žalovaný je nebankovou spoločnosťou a že zvyčajne sa stáva veriteľom klientov, ktorí nepochodia so žiadosťami o poskytnutie úveru v bankách, najmä z dôvodu nesplnenia podmienok jeho poskytnutia. Žalovaný vystupuje ako dodávateľ - poskytovateľ spotrebiteľských úverov nebankovým spôsobom v rámci svojho predmetu činnosti a preto pri znalosti právnych predpisov upravujúcich poskytovanie úverov spotrebiteľovi a náležitostí právnych úkonov mal konať s odbornou starostlivosťou a dodržať požadované náležitosti právneho úkonu a nekonať v rozpore s dobrými mravmi. Jedná sa o tzv. prezumciu znalosti práva. Taktiež je nepochybné, že žalovaný bol v postavení dodávateľa tým silnejším účastníkom zmluvného vzťahu. Úver s úrokovou sadzbou nad 70,01 % ročne je v rozpore s dobrými mravmi. Dojednanie úroku vo výške uvedenej v zmluve je absolútne neplatné, preto zmluva neobsahuje ani ďalšiu zákonom vyžadovanú náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. i) Zákona o spotrebiteľských úveroch a to úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru.

33. Ďalej chýba v zmluve aj obsahová náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. j) a to ročná percentuálna miera nákladov, nakoľko žalobca v Žiadosti/Zmluve o poskytnutie revolvingového úveru zo dňa

11.04.2013 v bode 5. uviedol predpokladanú RPMN za úver 70,01 % a žalovaný v bode 6. označenom ako Údaje o schválenom revolvingovom úvere, ktorý vyplnil žalovaný dňa 17.04.2013 uviedol RPMN za úver 69,53 %. Medzi žalobcom a žalovaným teda nedošlo k zhode v prejavoch vôle o podstatnej náležitosti zmluvy o revolvingovom úvere, teda o výške RPMN, keď túto žalovaný zmenil v zmluve až dodatočne, t.j. po podpise zmluvy žalobcom. Zo skutočnosti, že žalovaný dňa 17.04.2013 schválil úver s inými podstatnými náležitosťami zmluvy o úvere ako žiadal žalobca vyplýva, že s návrhom žalobcu na uzavretie zmluvy zo dňa 11.04.2013 nesúhlasil, ale tento návrh odmietol a urobil voči žalobcovi nový návrh, pretože jeho prejav vôle obsahoval zmeny prijatého návrhu. V konaní však nebolo preukázané, že by žalobca s týmto novým návrhom súhlasil a že by účastníci písomne uzavreli novú zmluvu o revolvingovom úvere, keď podpis žalobcu na zmluve je zo dňa 11.04.2013, pričom v zmysle § 9 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Preto ak by aj medzi účastníkmi došlo k uzavretiu zmluvy o spotrebiteľskom úvere ústnou formou, bola by táto neplatná pre nedodržanie zákonom stanovenej písomnej formy v zmysle § 9 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. a § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Súd však dospel k záveru, že medzi účastníkmi nedošlo v tejto časti k platnému uzavretiu zmluvy o úvere, nakoľko tu nedošlo ku zhode v prejavoch vôle o výške RPMN, ktorá je podstatnou náležitosťou zmluvy o revolvingovom úvere. Žalovaný tvrdil, že presná výška RPMN bola žalobcovi oznámená po poskytnutí úveru (t.j. po uzatvorení zmluvy), čo je však rovnako porušením zákona o spotrebiteľských úveroch, nakoľko takáto úprava už nevie spätne napraviť nedostatok už podpísanej úverovej zmluvy (spotrebiteľ v čase jej podpisu uviedol inú výšku RPMN).

34. Nakoniec chýba v zmluve aj obsahová náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) a to výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Účelom tejto náležitosti je informovanie spotrebiteľa, aby vedel rozlíšiť, aká časť splátky bude použitá na istinu, úrok a ďalšie poplatky, čo mu tiež umožňuje zorientovať sa v danej situácii, ohľadne toho, akú časť istiny zaplatil, ako bude s jeho platbou naložené a akú časť úveru platí na úroky a ďalšie poplatky. Uvedené nemožno nahradiť uvedením celkovej výšky splátky. Právo žalobcu vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky je bez právneho významu vo vzťahu k požiadavke zákonodarcu uviesť v samotnej Zmluve o spotrebiteľskom úvere výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov.

35. Nedodržanie uvedených podstatných náležitostí podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y), Zákona o spotrebiteľských úveroch spôsobuje, že predmetný úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov s poukazom na ustanovenie § 11 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch. Účelom zavedenia uvedených náležitostí zmluvy o úvere bolo docieľiť to, aby spotrebiteľ bol už pri podpise zmluvy informovaný v akých termínoch, kedy a v akej výške a ako dlho je povinný si plniť svoje povinnosti tak, aby si mohol spotrebiteľ už na začiatku urobiť obraz o dĺžke trvania úveru a tým zvoliť aj najvhodnejšiu voľbu medzi viacerými úverovými produktmi. Vzhľadom na uvedené súd považoval poskytnutý úver v zmysle ust. § 11 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch za bezúročný a bez poplatkov. Žalobca čerpal úver vo výške 1.284,25 eur a žalovanému uhradil sumu 3.375,54 eur, preto súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 2.091,29 eur (3.375,54 eur - 1.284,25 eur), ktorú sumu žalovaný prijal bez právneho dôvodu a o ktorú sumu sa žalovaný na úkor žalobcu bezdôvodne obohatil.

36. Podľa § 53a ods. 1 Občianskeho zákonníka ak súd určil niektorú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve, ktorá sa uzatvára vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje alebo vo všeobecných obchodných podmienkach za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti takejto podmienky, alebo nepriznal plnenie dodávateľovi z dôvodu takejto podmienky, dodávateľ je povinný zdržať sa používania takejto podmienky alebo podmienky s rovnakým významom v zmluvách so všetkými spotrebiteľmi. Dodávateľ má rovnakú povinnosť aj vtedy, ak mu na základe takejto podmienky súd uložil vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie, nahradiť škodu alebo zaplatiť primerané finančné zadostučinenie. Rovnakú povinnosť má aj právny nástupca dodávateľa.

37. Žalovaný v konaní tvrdil, že žalobcovi neposkytol sumu 1.500 eur, ale len sumu 1.284,25 eur z dôvodu, že sumu 215,75 eur si žalovaný započítal splatný na poplatok za poskytnuté služby podľa bodu 8.1 a 8.4. Žiadosti/Zmluvy.

38. Uvedené zmluvné podmienky však boli rozsudkom Okresného súdu Prešov č. k. 11C/219/2015-56 zo dňa 27. 01. 2016 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove 3Co/66/2016 zo dňa 04.10.2016, rozsudkom Okresného súdu Prešov č.k. 11Csp/96/2017 zo dňa 04.10.2017, rozsudkom Okresného súdu

Prešov č.k. 14C/56/2016 zo dňa 11.10.2017 vyhlásené za neprijateľné zmluvné podmienky, a teda sú neplatné, preto bol žalovaný povinný zdržať sa používania týchto podmienok a uplatňovania nárokov z nich. Z neplatných zmluvných podmienok nevzniklo žalovanému právo na odplatu za službu podľa čl. 8.1 Žiadosti/Zmluvy a ani oprávnenia podľa čl. 8.4 na započítanie pohľadávky z titulu odplaty, preto žalovaný nebol oprávnený si uvedený poplatok započítať a nevyplatiť tak žalobcovi úver v dohodnutej výške 1.500 eur. Z uvedeného vyplýva, že žalovaný žalobcovi poskytol úver len vo výške 1.284,25 eur.

39. Žalovaný poukazoval na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15 týkajúce sa výkladu smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere, k čomu súd uvádza, že rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15 (Klára Bíróová) zo dňa 09.11.2016, poskytol výklad výlučne smernice, konkrétne článku 10 ods. 2 písm. h), a i), článku 23, keď výklad vnútroštátneho práva poskytujú výlučne vnútroštátne súdy. Súdny dvor EÚ vo svojom rozhodnutí citovanom v odseku 18 vyslovil, že Smernica sa má vykladať tak, že členské štáty nesmú zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto Smernice, daný záver je však vzhľadom na napadnuté ustanovenie zákona o spotrebiteľských úveroch neaplikovateľný, nakoľko v tomto konkrétnom prípade ide o vnútroštátne právo - zákon, ktorý nad rámec smernice zakotvil prísnejšie podmienky vo vzťahu k povinným náležitostiam spotrebiteľskej zmluvy o úvere, na splnenie ktorých je viazané posúdenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru. K výkladu tohto ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch existuje konštantná judikatúra slovenských súdov potvrdená rozsudkami Najvyššieho súdu SR, desiatkami rozhodnutí krajských súdov a stovkami rozhodnutí okresných súdov SR, v zmysle ktorej je potrebné toto ustanovenie vykladať tak, že zmluva musí obsahovať náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1, inak sa zmluva o spotrebiteľskom úvere považuje za bezúročnú a bez poplatkov.

40. V danom prípade je konflikt medzi Smernicou a zákonom o spotrebiteľských úveroch. To však neznamena, že sa má bez ďalšieho automaticky uplatniť pred vnútroštátnym právom Smernica. Vnútroštátny súd musí skúmať, či môže Smernici priznať priamy účinok, resp. nepriamy účinok. Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ na otázku priameho účinku smerníc v spore medzi jednotlivcami v zásade platí zákaz horizontálneho priameho účinku spočívajúci v tom, že žiadne ustanovenie smernice zaručujúce jednotlivcovi práva alebo ukladajúce povinnosti ako také sa nemôže použiť v rámci sporu, v ktorom stoja proti sebe výhradne jednotlivci. V prípadoch, kedy súdy Slovenskej republiky rozhodujú o sporoch medzi veriteľmi a spotrebiteľmi ohľadne bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľských úverov podľa Zákona, resp. Smernice, sa jedná o spory medzi jednotlivcami. Z tohto dôvodu nie je možné, aby vnútroštátne súdy poskytli Smernici priamy účinok. V zmysle ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ, je rozsah a medze nepriameho účinku smerníc vyjadrený jednak právom EÚ, jednak právom vnútroštátnym. Vzhľadom na explicitné znenie zákona o spotrebiteľských úveroch v časti náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1, nemožno priznať Smernici ani nepriamy účinok, jednalo by sa o výklad vnútroštátneho zákona contra legem. Súd preto dospel k záveru, že napriek poukazu žalovaného na Smernicu a rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15, zákon o spotrebiteľských úveroch jednoznačne určuje náležitosti spotrebiteľskej zmluvy a v prípade absencie čo i len jednej z nich tak, ako to ustanovuje § 9 ods. 2 zákon o spotrebiteľských úveroch, je úver potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov.

41. Žalovaný v konaní vzniesol námietku premlčania nároku žalobcu, vzhľadom k uvedenému bolo potrebné sa zaoberať dôvodnosťou vznesenej námietky a otázkou možného premlčania nároku. V konaní sa uplatňuje nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia (konkrétne zaplatenie sumy, o ktorú mal žalobca úver preplatiť a tak poskytnúť žalovanému finančné prostriedky, na ktoré tento nemal nárok), ktoré sa premlčuje v 2-ročnej subjektívnej a 3-ročnej alebo 10-ročnej objektívnej premlčacej dobe podľa § 107 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka.

42. Pokiaľ ide o subjektívnu premlčaciu dobu, táto plynie v rámci objektívnej premlčacej doby, pričom môže začať plynúť najskôr okamihom začatia plynutia objektívnej premlčacej doby, ale aj neskôr. Pre plynutie subjektívnej premlčacej doby je v súlade s § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka rozhodujúce, kedy sa dozvedel oprávnený o bezdôvodnom obohatení a kto ho získal. Nestačí pritom len možnosť sa uvedené dozvedieť, ale kedy sa tak skutočne stalo. Súd podporne poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 17Co/301/2011 zo dňa 04.07.2012, podľa ktorého „subjektívna premlčacia doba môže začať plynúť najskôr okamihom začatia plynutia objektívnej premlčacej doby. Pre plynutie

subjektívnej premlčacej doby je rozhodujúce, kedy sa dozvedel oprávnený o bezdôvodnom obohatení a kto ho získal. Nie je rozhodujúce, že pri vynaložení obvyklej starostlivosti sa mohol o vzniku bezdôvodného obohatenia dozvedieť skôr.“ Najvyšší súd SR v uznesení sp. zn. 4Cdo/256/2010 zo dňa 28.09.2011 uviedol, že „počiatok subjektívnej premlčacej doby práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa neviaže k dátumu splatnosti, ako je to pri začiatku všeobecnej premlčacej doby podľa § 101 Občianskeho zákonníka, ale k inej skutočnosti, ktorou je vedomosť oprávneného o tom, že na jeho úkor došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa obohatil“.

43. Žalobca v konaní tvrdil, že o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného, sa dozvedel dňa 11.10.2017 pri konzultácii s právnou zástupkyňou a dňa 12.03.2018 bola žaloba doručená tunajšiemu súdu. Nakoľko žalovaný nepreukázal, že by sa žalobca o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil, preukázateľne dozvedel už skôr, dospel súd k záveru, že žalobca najskôr dňa 11.10.2017, teda v deň porady s právnym zástupcom, zistil, že sa žalovaný na jeho úkor bezdôvodne obohatil a práve odvtedy začala plynúť dvojročná subjektívna premlčacia doba na podanie žaloby. Keďže žaloba v konaní bola podaná na súde dňa 12.03.2018, bola podaná v rámci dvojročnej subjektívnej premlčacej doby.

44. Pretože subjektívna premlčacia doba plynie v rámci objektívnej, súd ďalej skúmal, či bola žaloba podaná v rámci objektívnej premlčacej doby. Pre začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby je v zmysle § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka rozhodujúce faktické získanie bezdôvodného obohatenia, v tomto prípade by malo ísť o splátky, ktorými žalobca ako dlžník zaplatil viac, ako len vrátil prijaté plnenie istiny úveru.

45. Žalobca v konaní tvrdil, že v danom prípade je objektívna premlčacia doba desaťročná, pretože bezdôvodné obohatenie žalovaného je potrebné považovať za úmyselné, nakoľko žalovaný používal nekalé obchodné praktiky, o ktorých žalovaný musel vedieť, nakoľko mu boli súdnymi rozhodnutiami vytýkané. Súd sa stotožnil s aplikáciou desaťročnej premlčacej doby na daný prípad, nakoľko žalovaný opakovane používa neprijateľné zmluvné podmienky, napr. v súvislosti s poplatkom za Dohodu o poskytnutí služby č.l. 81.1 Zmluvy, ktorá reálne znižuje výšku poskytnutého úveru a hodnotu tohto poplatku nezapočítava do RPMN a tak neumožňuje spotrebiteľom a teda aj žalobcovi prostredníctvom správne určenej RPMN porovnať výhodnosť úveru na trhu oproti iným produktom. Žalovaný ďalej opakovane poskytuje spotrebiteľom úvery, pri ktorých sú dojednané úroky v rozpore s dobrými mravmi a niekoľko násobne prekračujú mieru úrokov poskytovaných peňažnými ústavmi v čase uzavretia úverových zmlúv a to všetko aj napriek množstvu súdnych rozhodnutí (a to aj z obdobia pred uzavretím zmluvy, ktorá je predmetom tohto konania, napr. rozsudok Okresného súdu Svidník sp.zn. 2C/79/2010, rozsudok Okresného súdu Dunajská Streda 9C/32/2012, rozsudok Okresného súdu Bratislava II sp.zn. 12C/70/2012, rozsudok Krajského súdu v Prešove 20Co/12/2012), ktoré konštatovali úžernícku výšku úrokov požadovaných žalovaným, neprijateľnosť zmluvných podmienok žalovaného a tým aj bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutých úverov žalovaného, o ktorých žalovaný vedel, nakoľko bol účastníkom súdnych konaní a dlhodobo ignoroval zákonnú povinnosť zdržať sa používania neprijateľných zmluvných podmienok.

46. Je dôvodné preto predpokladať, že žalovaný minimálne vedel, že neuvedením náležitostí podľa § 9 ods. 2 písm. f), i), j), k) Zákona o spotrebiteľských úveroch priamo v zmluve o spotrebiteľskom úvere nastane zákonom predpokladaná sankcia v § 11 ods. 1 písm. a), b) Zákona o spotrebiteľských úveroch, t.j. že veriteľ nebude môcť od dlžníka žiadať úrok z úveru a poplatky, a žalovaný pre prípad, že to tak urobí, bol s uvedenou zákonnou sankciou uzročený (jedná sa o tzv. nepriamy úmysel). Jeho konanie preto nemožno hodnotiť inak, ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu, minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech (porov. rozsudok Krajského súdu v Prešove z 12.12.2011 sp. zn. 7Co/84/2011 <<http://merit.slv.cz/7Co/84/2011>>, z 21.1.2013 sp. zn. 2Co 9/2012 <<http://merit.slv.cz/2Co9/2012>>, z 19.03.2015 sp. zn. 21Co/72/2014). Zákonodarcia pri úmyselnom bezdôvodnom obohatení počíta s desaťročnou objektívnou premlčacou dobou, ktorá sa počíta odo dňa, keď k nemu došlo (§ 107 ods. 2 OZ <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/>>).

47. Desaťročná objektívna premlčacia doba začala v zmysle § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka plynúť od uhradenia tej-ktorej splátky, ktorou žalovaný mal získať bezdôvodné obohatenie. V konaní bolo nesporné, že žalobca zaplatil sumu 3.375,54 eur. Z karty klienta mal súd preukázané, že žalobca

prvými šesťnástimi splátkami splatil poskytnutú istinu (16 x 80,37 eur = 1.285,92 eur), preto splátkou č. 16 zaplatenou dňa 04.08.2014 sa žalovaný prijímaním plnenia na úver, ktorý je bezúročný a bez poplatkov, začal bezdôvodne obohacovať. Z toho dôvodu žalobca všetky ďalšie úhrady na poskytnutý úver vo výške 2.091,29 eur zaplatil žalovanému bez právneho dôvodu. Žaloba bola súdu doručená dňa 12.03.2018, preto ku dňu podania žaloby na súd 10-ročná objektívna premlčacia doba ešte neuplynula

48. Podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka príslušenstvom pohľadávky sú úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s jej uplatnením.

49. Podľa § 517 ods. 1 veta prvá a ods. 2 Občianskeho zákonníka, dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

50. Podľa § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka výška úrokov z omeškania je o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

51. Podľa § 563 Občianskeho zákonníka ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal.

52. Žalobca si uplatnil i úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 2.091,29 eur od 12.12.2017 do zaplataenia. Žalovaný tým, že sa s peňažným plnením dostal do omeškania, je povinný podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. okrem istiny zaplatiť žalobcovi aj úroky z omeškania. Výška úroku z omeškania podľa citovaného ustanovenia nariadenia vlády SR je o 5 percentuálnych bodov vyššia ako je základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania. Čas plnenia nebol medzi zmluvnými stranami dohodnutý, ani ustanovený právnym predpisom ani určený v rozhodnutí, preto bol žalovaný ako dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie žalobca ako veriteľ požiadal. Žalobca žalovaného na dobrovoľné splnenie povinnosti pred podaním žaloby nevyzval, žaloba s prílohami bola žalovanému doručená dňa 14.08.2018, preto bol žalovaný povinný nasledujúci deň 15.08.2018 plniť. Žalovaný dlžnú sumu žalobcovi nezaplatil, preto sa nasledujúci deň, t.j. 16.08.2018 dostal do omeškania. Žalobcovi tak súd priznal voči žalovanému právo na zaplataenie úroku z omeškania vo výške 5 % (5 + 0,00%) ročne, nakoľko základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky zverejnená na webovej stránke www.nbs.sk ku dňu 16.08.2018 bola 0,0 % zo sumy 2.091,29 eur avšak až od 16.08.2018 do zaplataenia a vo zvyšnej časti úroku z omeškania súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

53. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

54. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

55. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

56. O náhrade trov konania rozhodol súd podľa ustanovenia § 255 ods. 1 CSP a žalobcovi, ktorý mal vo veci v časti istiny plný úspech, priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania. O výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní od jeho doručenia na Okresný súd Trnava. Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podania, a síce ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis, spisová značka konania (§ 127 ods. 1 CSP) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne neplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zák. č. 233/1995 Z. z.; ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.